

(המשך מעמוד 19)

זה לא עניין של טפיחה על האגן. מותר לי היום לא להסתפק בטיעון שאני צודק. היום מותר לי להוסיף שהוכח שאני צודק.

אני הערתי את המיצאים של הפרופסור גלברזון, ואף עודדתי אותו לא להירגע. מה זה הטיעון? בסופו של דבר, הרברים יצאו לאור, כתוצאה מהפירסום בעיתון הארץ, וועדת-הכספים, לאחר הפירסום, מילאה את תפקידה כראוי.

אני מניח שיהיה המשך טיפול, באותה מידה שנוכל להשיג אינפורמציה — ונצטרך להשיג ולא לוותר. אנחנו מחכים למידע שיקבל נגיד בנק-ישראל מנכ"ל לאומי. בעיקבות הוועדה שמינה.

יש בכל הפיפור הזה איזה אלמנט של קינאה ביפת ובשכמות?

אני לא מסתובב בקרב אלה שהם מין חברה הרואה את עצמה מורמת מעם וזכאית לפריווילגיות יוצאות-דופן, אבל מצד שני אני מכיר בכך שהמניע החומרי הוא מניע חיובי, המדרבן פעילות מישקית ותורם לחברה כולה, ויש הברלים חומריים בין בני-ארם. תמיד היו ותמיד יהיו, אבל יש מיקרים שבהם הרבר נעשה על חשבון הציבור בצורה בלתי-נסבלת.

כאן בא תפקידו של הברכנסס לפעול כמידת יכולתו.

לא היה לך פיתוי לצאת לשוק הפרטי? מי שעוסק בפוליטיקה מקבל משהו באופן אישי, וגם מקריב משהו באופן אישי. במה שקשור בן הנושא הכספי לא עמד בראש האמביציות שלי באופן שיפריע לי בפעילות הציבורית.

אפרופו פעילות ציבורית, נראה כאילו תנועת-החרות מתפוררת.

התנועה לא מתפוררת. זהו ביטוי חריף, אבל היא נתונה במצוקה. יש תופעה של אמביציות חריפות, המלכדות מסביבן מחנות ומחנאים. כמפד"ל קראו לזה סיעות, וראינו לאן הגיעה המפד"ל. אנחנו צריכים לעצור לפני משבר ולא לחכות להיווצרותו.

המשבר לא נמצא עכשיו בעיצומו?

אנחנו עדיין לא הגענו לכל השלבים שבהם הידרדרה הסופ"ל, ולכן עוד יש באפשרותנו להתעשת. אבל אני מאשר שמכחינה פנימית אנחנו במצוקה.

בוועידה האחרונה, שהיתה סוערת במיוחד, היו שטענו כי המשבר נובע מהצטרפותם של אנשים חדשים לתנועה, שלא מכירים את ערכיה.

אני לא מקבל את זה. כדי שתנועה תגדל, היא מוכרחה לסחוף אליה אנשים חדשים, והיא צריכה לקבל את תומכיה מקרב הרור החדש וגם מקרב יריביה. אסור לה להסתגר בקונכייתה כשבלול. שבלול מתקדם בקצב של שבלול. לכן ההתרחבות של חרות היא בורא חיובית, וגם האנשים שבאו — זו תופעה חיובית.

התופעה הלא חיובית היא האמביציה האישית והחריפה, ואת המחלה.

האמביציה היא לא חלק מהפוליטיקה?

קשה מאוד, כנראה, לבצע חוכנית חיובית ללא משבר, אך ודאי שזה לא הגיוני להזדקק למשבר כדי להבריא ממנו

רק לעניין ויסות המניות הבנקאיות, שקבעה שהבנקים היו אחראים לוויסות. אני מצטער שלא קמה ועדת-חקירה בעניין המדיניות הכלכלית שלי. היא היתה מוצאת בוראיי כמה, בנקאים פוליטיים ומיפלטתים, שאחריותם שם עדיין לא ידועה מספיק.

ודאי שיש לי סיבה להיות מרוצה, כשמופרי כות עלילות, ורברים שטענתי הוכחו כנכונים. מותר לי להוסיף שלא ראיתי בהעולם הזה השתתפות בעלילות האלה.

בינתים מי שיושב על הסוס הוא ארנסט יפת, ומי שיצא נקי יושב בשקט.

ועדת-בייסקו מתחה עליי ביקורת, אבל לא בהקשר לעירור ויסות-המניות, אלא בהקשר שלא יזמתי בעצמי את משבר-המניות. נתתי כשעתו רדתי לשאלה הזאת, והשיקול שלי היה לא ליצור משבר יום של מניות, בין היתר מכיוון שמשבר כזה, שנוצר על-ידי שרה-האוצר, אי אפשר לדעת מה יהיו תוצאותיו למשק.

מה שקשור ליפת, הרי הוא התנגד לדרישתי לרדת מהוויסות של המניות, כפי שנקבע במפורש בוועדת-בייסקו. היום כולם יודעים זאת.

ודאי שאני מרוצה שהאמת ניצחה. אינני בטוח שהאמת תמיד מנצחת, אבל ודאי שיש סיפוק כאשר היא מנצחת.

נראה כאילו המנצח האמיתי הוא יפת.

זה לא נראה היה כך בישיבת ועדת-הכספים, שבה נמסרו הפרטים על תנאי פרישתו, ושבה נדרש בנק לאומי לפעול גם מישפטית כנגד התנאים האלה, אם יהיה צורך.

ועדת-הכספים לא החמירה כראוי, כשהיתה צריכה להתמיר.

נכון שבוועדת-הכספים היו מפעם לפעם דיעות שאין להל מילחמת-חרמה בנושא. אני הייתי בשלבים מסויימים של דיוני-הוועדה במיעוט, ועמד על חובתה של הוועדה לקבל את כל הפרטים על שכן הבנקאים, ולא להסתפק בממוצע. אני שמח שחיים ועדת-הכספים מאוחדת ביחסה לשערוריה הזאת.

כשהפרופסור אריה גלברזון בא לוועדה, לפני כמה חודשים, עם סיפור שכריה-בנקאים, הוא נשלה משם בבושת-פנים.

מרוואין ארידור, הנושא הכספי לא עמד בראש האמביציות שלי.

מה שאיפה שלך עכשיו?

בתחום הפוליטי — לשמש כיו"ר מזכירות תנועת-החרות, ולקדם את התנועה ככל יכולתי בתפקיד הזה. ואם אשמש בתפקיד אחר בעתיד — אעשה הכל כדי לקדם בתפקיד ההוא.

זו תשובה מאוד דיסלומטית.

בראיון הזה לא התחייבתי להימנע מתשובות דיפלומטיות.

לאיזה מחנה אתה שייך עכשיו בתנועה?

לגבי המילה "עכשיו" אני רוצה להדגיש, שגם כעבר לא הייתי שייך לשום מחנה. אני לא שייך לשום מחנה, ומה שרורש לתנועת החרות זו עוד חרות אחת: חרות ממחנות.

היית שייך פעם למחנה דויד לוי.

אף פעם לא הייתי שייך לשום מחנה.

שייכו אותך למחנה לוי.

שייכו אותי בתיקשורת למחנות שונים — למחנה לוי, למחנה שרון. אני אף פעם לא הייתי שייך לשום מחנה, ופעלתי באופן אישי בהתאם למה שחשבתי והבנתי מהי טובת התנועה, כשמשתייכים למחנה שמקבלים, בתוקף המחני אות, את צויה-המחנה. לדעתי, חברי תנועת-החרות זקוקים לחרות ממחנות במובן זה, שיחליטו על

„אין ב'י כעס על בגין, רק צער והערכה וכבוד למה שעשה עד שהתכבד“

עמדותיהם באופן ענייני, בלי שזה חייב להיכנס למודל של מחנה כלשהו. בעצם, הרי אין דרך אחרת להבראת התנועה.

אתה חושב שההתקפות של בני בגין על אריאל שרון יזומות על-ידי אביו של בני?

אני מכיר את בני בגין היטב, והוא מבצע את דיעותיו — וכך צריך להתייחס אליו. מה דעתו

ארידור עם הד"ר באדר. הוא תופעה נדירה מאוד.